

Suzanne Allain

*Dopis
slečny
Sophie*

Copyright © 2021 by Suzanne Allain
This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Nikola Polzerová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MISS LATTIMORE'S LETTER
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Berkley
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-801-2

Mým sestřím

1

Sophronia Lattimorová si už ani nepamatovala, kdy naposledy použila vějíř jako pomůcku ke koketování. Postavení chudé příbuzné a vysoký věk – bylo jí osmaadvacet – ji řadil do skupinky gardedam, takže se vůbec nenamáhala přilákat pozornost nějakého pána. Kdyby si však *přece jen* někdo všiml, jak zběsile mává vějířem, jistě by nepochopil zprávu, kterou vysílá – Sophii bylo neskutečné vedro. Vydýchaný vzduch, v němž se vznášel odér parfémů a tělesného potu, jistě netrápil jenom ji, ale Sophii utlumoval natolik, že musela utéct ven, protože jinak by co nevidět ztratila vědomí. Naštěstí byla sestřenice Cecilia zrovna uprostřed tance, takže Sophie měla chvíli čas sama pro sebe.

Vydala se kolem přeplněného tanečního sálu směrem k francouzským dveřím na opačné straně místnosti a prošla jimi na úzký balkon. Došla až na samý okraj, kam nedopadalo umělé světlo, a zhluboka se nadechla osvěžujícího chladného vzduchu. Klidné noční prostředí ji úplně pohltilo, proto se polekala, když z tanečního sálu vtrhla na balkon mladá dvojice. Jelikož byla Sophie pořád schovaná v tmavém stínu, nově příchozí si jí nevšimli, a dřív než na sebe stihla upozornit, dali se do rozčileného hovoru.

„Co to má znamenat, Priscillo?“ zeptal se muž.

„Nevím, co máš na mysli.“

„Nehraj si se mnou. Každý vidí, jak flirtuješ s lordem Fitzwalterem. Copak tvoje sliby nic neznamenají?“

„Samozřejmě že ano. Moje srdce navždy patří tobě, Charlesi, to mi věř! Ovšem zatím jsem myslela jenom sama na sebe, jenže jsem pochopila, že musím brát ohledy i na rodinu.“ Dívka spojila ruce v prosebném gestu. „Prosím, Charlesi, nesmíš mě těmi sliby vydírat. Byla jsem příliš mladá.“

„Spíš se ti zalíbila představa, že se staneš hraběnkou.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že by o mě mohl projevit zájem. Ani jsem po tom zvlášť netoužila, ale když už se stalo, moje matka – ach, nemá smysl o tom mluvit. Tomu nemůžeš rozumět –“

„Myslím, že rozumím až moc dobře.“

Muž se otočil na podpatku a odešel. Mladá dáma – Sophie poznala slečnu Priscillu Hammondovou – ho zakrátko následovala.

Když Sophie na balkoně opět osaměla, zamyslela se nad scénou, které byla právě neúmyslně svědkem. Uvedení slečny Hammondové do londýnské společnosti dopadlo nepochybně velmi úspěšně. Rázem kolem ní začal kroužit roj obdivovatelů v čele s lordem Fitzwalterem. Nebylo tajemstvím, že se ji každou chvíli chystá požádat o ruku, a nikdo nečekal než kladnou odpověď. Koneckonců, která mladá žena se zdravým rozumem a průměrným původem by odmítla šanci stát se bohatou hraběnkou? Charles však očividně předpokládal, že slečna Hammondová dá přece jen přednost jeho maličkosti.

Sophie se vrátila na židli v rohu místnosti, duchem však bloudila jinde. Měla pochopení pro oba aktéry této zamoтанé aférky. Figurovala v ní navíc ještě jedna osoba – přítelkyně její sestřenice, Lucy Barrettová, která se Cecilie

svěřila, že *ona* je tou pravou pro lorda Fitzwaltera a že jeho náklonnost ke slečně Hammondové jí láme srdce. Ačkoliv Lucy Barrettová byla bezesporu přitažlivá dívka, nedostávalo se jí ani zdaleka tolik pozornosti jako slečně Hammondové. Kvůli nesmělosti působila ve společnosti nejistě a zdráhala se vystoupit z vlastního stínu. Příležitost poznat lorda Fitzwaltera se jí naskytla jenom díky tomu, že se přátelil s jejím bratrem.

Milostné vztahy byly velmi komplikovaná záležitost a Sophii mohlo být jedno, zda si lord Fitzwalter vybere slečnu Hammondovou nebo Barrettovou. Rozhodl by se však pro slečnu Hammondovou, kdyby věděl, že je již zaslíbená jistému Charlesovi? Nejednala slečna Hammondová jen na základě přání a zřejmého nátlaku rodiny?

Následující půlhodinu Sophie ze slečny Hammondové nespouštěla oči, a nakonec došla k závěru, že mladá dáma není ze svého nápadníka bůhvíjak nadšená. Přestože se na lorda Fitzwaltera usmívala, co to šlo, jakmile se odvrátil, úsměv jí na rtech povadl a dívka se nespokojeně zamračila. Zato paní Hammondová se při pohledu na dceru ve společnosti hraběte neskrývaně tetelila blahem.

Z myšlenek Sophii vytrhl příchod sestřenky. „Sophie, pan Hartwell se nabídl, že mě doprovodí k občerstvení.“

„Smíme vám přinést sklenici vína?“ ozval se pan Hartwell.

„Jste milý. Budu moc ráda,“ odpověděla Sophie. Nejraději by šla s nimi, aby se alespoň na chvíli zvedla z nepohodlné židle, nechtěla je však rušit v důvěrném hovoru, i když právě kvůli tomu byla přece tady. Ale teta jí kladla na srdce, aby stála v cestě jen *nevhodným* kandidátům, a mezi ty pan Hartwell jistě nepatřil.

„Vaší sestřenicí se povedl pěkný úlovek,“ ozvala se vedle ní starší žena nepřítliš diskrétním tónem. Polekaná Sophie zvedla oči směrem ke vzdalujícímu se páru

a modlila se, aby poznámku nezaslechli. Oddechla si, jelikož dvojice byla natolik pohroužená do konverzace, že se k nim hlas paní Prattové vůbec nedostal.

„Ano, pan Hartwell je velmi příjemný mladý gentleman,“ odpověděla Sophie neochotně.

„To bych tedy řekla. Jednou zdědí pozemky, které každoročně vynesou více než pět tisíc liber. Z matčiny strany je navíc příbuzný s vévodou z Norfolku,“ vykládala paní Prattová.

Sophie věděla, co je paní Prattová zač, proto ji její znalost příjmů a předků mladého muže příliš nepřekvapila. Podobné záležitosti ji sice nezajímaly, ovšem Ceciliina matka by na to měla jistě opačný pohled, proto se Sophie rozhodla věnovat paní Prattové plnou pozornost. Potom ji napadlo, že by mohla využít jejich obsáhlých vědomostí také k ukojení vlastní zvědavosti, proto když Charles procházel přes taneční parket, kývla jeho směrem.

„Paní Prattová, znáte toho muže? Tuším, že se jmenuje Charles.“

Paní Prattová tím směrem zamžourala, a aby lépe viděla, přiložila si k očím lorňon pověšený na krku. Sophie okamžitě zalitovala, že otázku vyslovila, jelikož Charles se v tu chvíli otočil a zpřímá se na paní Prattovou zadíval. Ta si jej bezostyšně prohlížela od hlavy až k patě, a navíc k tomu použila lorňon. Sophie se užuž chystala odvrátit, na to však bylo příliš pozdě – Charlesovi její pohled neunikl. Z nenadálé pozornosti byl viditelně v rozpacích, a než opustil místnost, věnoval oběma dámám nepatrné pokývnutí.

„Beswick. Nejmladší syn barona Faneho. Pochází ze stejného hrabství jako naše královna plesu, slečna Hammondová,“ osvětlila paní Prattová.

„Takže slušná partie.“

„Dá se říct. Není samozřejmě následníkem trůnu, ale zdědil slušné pozemky.“ Paní Prattová odložila lorřon a zadívala se na společnici. „Vyzvídáte kvůli sobě, nebo své svěřenkyni?“

„Kvůli sobě jistě ne,“ mlžila Sophie.

„Proč ne? Vaše teta z vás udělala starou pannu dříve, než jste vůbec dostala šanci. Jste mladá, a navíc docela k světu. Kdyby mi bylo tolik, co vám, věděla bych, na koho se zaměřit.“

Sophie by v tu chvíli dala cokoliv za to, kdyby s konverzací vůbec nezačínala; paní Prattová, jak už byla v ráži, zvýšila hlas natolik, že se po nich lidé začali otáčet. A patřil k nim i muž s hezkým úsměvem, kterého měla paní Prattová na mysli. Sophii však na něj nikdo upozorňovat nemusel.

Společně s několika dalšími dámami v sále si byla přítomnosti sira Edmunda Winslowa moc dobře vědoma. Společenským akcím se většinou vyhýbal, takže když už někam zavítal, připomínal vzácného opeřence, jenž se snesl mezi nemotorné kachny. Jeho přítomnost vnesla do místnosti závan čerstvého vzduchu podobný tomu, co si Sophie před chvílí dopřála na balkoně. Když se však jejich oči setkaly, musela si připomenout, aby se nadechla.

Nezareagovala plachým uhnutím pohledu, ani nesmělým příkývnutím, k nimž se uchylovala vždy, když se mladý gentleman podíval jejím směrem. Pokud byla tohle její poslední šance zapůsobit na příjemného muže, rozhodla se opatrnost hodit za hlavu a dát do toho všechno. Narovнала se a věnovala mu malý úsměv. A všimla si, že v jeho očích zahlédla záblesk zvědavosti, zájmu či dokonce zalíbení. V tom okamžiku docela zapomněla na paní Prattovou, která je sledovala s velkým zadostiučiněním.

„Vidíte, zaujala jste ho,“ oznámila hlasitě všem, kdo měli uši. Sophie se cítila nesmírně trapně. Případné sympatie na straně sira Edmunda určitě zemřely hned v zárodku. Sklopila oči, ale stačila si všimnout, že se spěšně odvrátil a rychlým krokem vyrazil pryč. Paní Prattová zaúpěla. „Škoda že odešel. Kdyby se zdržel, mohla jsem vás představit.“

Sophie cítila, že se na ni upřela všeobecná pozornost. Londýnská smetánka se chová jako při honu na lišku a při prvním závanu ponížení jsou její členové do jednoho připraveni k lovu. Sophie si obvykle nikdo nevšímal, ale když si nicka jako ona troufla usilovat o mladého muže mimo její postavení, rázem byla na světě senzace, která rozproudila atmosféru jinak nudného večírku. Sophie si oddechla, když zahlédla, že se k ní vrací Cecilia s doprovodem a sklenkou vína; jejich příchodem bylo pokračování rozhovoru s paní Prattovou úspěšně přerušeno.

Sophie by nejspíš na scénu z balkonu zapomněla, kdyby se brzy potom neocitla ve společnosti třech hlavních aktérů dramatu. Cecilia a Lucy Barrettová byly blízké přítelkyně, a protože slečna Hammondová byla v jejich věku a pocházela z podobných poměrů, byly dívky často zvány na stejné akce, kde samozřejmě nemohl chybět nápadník slečny Hammondové, lord Fitzwalter. Charlese Beswicka však už Sophie nezahlédla. Domnívala se, že z Londýna raději odjel, než aby přihlížel, jak se jeho vyvolené dvoří cizí muž. Když o týden později seděla vedle Priscilly Hammondové, osmělila se ukojit svou zvědavost.

„Smím se vás zeptat, slečno Hammondová, jestli nemáte zprávy o svém sousedovi, panu Charlesu Beswickovi? Je stále ve městě?“

Priscilliny oči se rozšířily a dech se jí znatelně zrychlil. „O Charlesovi? Chci říct... panu Beswickovi? Vy se znáte?“

„To ne, ale ptala se na něj jedna dáma – paní Prattová. Přitom se zmínila, že pocházíte ze stejného hrabství.“

„Ach tak, rozumím,“ řekla slečna Hammondová, přestože ji Sophiin zájem očividně zaskočil. Sophie by jí neměla za zlé, kdyby na tak troufalou otázku odmítla odpovědět, ale ona naštěstí po chvíli přemýšlení pokračovala: „Pan Beswick se rozhodl vrátit domů. Nečekám, že se ještě někdy setkáme.“

Jelikož se tón jejího hlasu a výraz v tváři příliš nelišil od truchlícího pozůstalého na pohřbu, Sophie nepochybovala, že ji ta skutečnost zarmucuje. A když o několik okamžiků později sledovala lorda Fitzwaltera v hovoru s Lucy, všimla si, že působí daleko spokojeněji než při povrchní výměně zdvořilostí s Priscillou Hammondovou (navíc složenou jen z komplimentů na její adresu). Byla přesvědčená, že se lord chystá udělat osudovou chybu, s čímž ochotně souhlasila i Cecilia, která se rozčilovala nad manipulativním chováním paní Hammondové, jímž nebohé Lucy úmyslně šlapala po štěstí.

Přestože Sophie brala lamentování mladší a daleko náladovější sestřenice s rezervou, nedalo se upřít, že city slečny Lucy jsou opravdové a že s lordem Fitzwalterem vytvořili důvěrné přátelství, jež podle Sophie, ačkoliv měla s milostnými vztahy pramalou zkušenost, vytváří pevné základy každého úspěšného manželství. Lucy byla serióznější a povětšinu času tichá dívka; ve společnosti nezářila tolik jako Priscilla Hammondová, naopak dobrovolně vyklidila pole pokaždé, když ostatní dívky s lordem Fitzwalterem okatě flirtovaly. Pro Priscillu tedy nebylo nijak těžké získat si a udržet jeho pozornost. Ale protože se zdálo, že její srdce patří jinému muži, bylo

podle Sophie na místě o tom lorda Fitzwaltera informovat a uchránit ho nesprávného rozhodnutí. Necítila se však v postavení, kdy by mu mohla dávat rady, zvláště když spolu dosud nepromluvili téměř ani slovo. Jak jej mohla zpravit o tom, že se v úsudku ohledně slečny Hammondové mylí? Nejspíš by ji po právu odbyl s tím, ať do věci nestrká nos a celá londýnská společnost by ji rázem zavrhl. Vlastní teta by ji třeba dokonce vyhnala na ulici.

Ale co kdyby se lord Fitzwalter totožnost své rádkyně nikdy nedozvěděl? Co kdyby ho varovala anonymně? V tom případě by měla čisté svědomí a on by se mohl rozhodnout podle nejlepšího uvážení.

A tak slečna Sophie napsala dopis.

Zhruba o měsíc později se v celém městě nemluvalo o ničem jiném, než že lord Fitzwalter namísto očekávaného sňatku se slečnou Hammondovou požádal o ruku slečnu Barrettovou. Nikdo ho nemohl nařknout z nečestného chování, jelikož oznámení přišlo až po zasnubách slečny Hammondové s panem Beswickem z hrabství Devon.

Cecilia, která po tanci zrovna oddychovala vedle sestřenky, se užasle zeptala: „Kdo je proboha pan Beswick?“

Dřív než se Sophie zmohla na odpověď, ozvala se dychtivá paní Prattová. „To je ale náhoda. Vaše sestřenka se mě zhruba před měsícem ptala na totéž.“

Cecilia překvapeně vyhrkla: „Opravdu? Pročpak ses na něj vyptávala, Sophie?“

Sophie nepředpokládala, že jí někdo položí podobnou otázku, proto netušila, jak odpovědět. Lhát neuměla – doširoka otevřené oči a sklopený zrak velice rychle prozradily, že něco skrývá. „Z čisté zvědavosti,“ odvětila nakonec.

Ceciliu však neošálila. Docela zapomněla na lidi okolo a neuváženě prohlásila: „Lucy mi prozradila, že lordu Fitzwalterovi někdo napsal dopis –“

„Cecilio, blíží se k nám pan Hartwell,“ skočila jí do řeči Sophie.

„Nesmysl. Vždyť zrovna tančí se slečnou Tibbitsovou,“ zvolala paní Prattová. „Pokračujte, mladá dámo. Co je to za dopis?“

Cecilia si okamžitě uvědomila, co by bylo v sázce, kdyby před notorickou drbnou vyzradila tajemství nejlepší přítelkyně, a proto rychle obrátila. „Ach, nic zajímavého. Jen blahopřání k zásnubám.“ Přestože byla o deset let mladší než sestřenice, ve vytáčkách se vyznala daleko líp a měla víc zkušeností, takže nenechala paní Prattovou dál vyzvídat. Aby unikla dalšímu hovoru, šla si raději zatancovat s nejméně přitažlivým mládencem.

O něco později v kočáře se Cecilia naklonila k sestřence. „Ten dopis jsi poslala ty, že mám pravdu?“

Sophie se na lež nezmohla, a proto lehce přikývla. „Ale prosím tě, Cecilio, nikomu o tom neříkej.“

„Nemáš se za co stydět, Sophie. Lucy a lord Fitzwalter ti jsou velmi vděční.“

Sophie byla ráda, že udělala správnou věc – a navíc za ni dostala pochvalu. Nemohla si vzpomenout, kdy naposledy se někdo zajímal o její názor. Od otcovy smrti žila šest let v domácnosti své tety a cítila se tam naprosto neviditelná. Za pozornost stála jen Cecilie – ačkoliv nešlo o pozornost příliš valnou, jelikož mladé dívky starší neprovdaná sestřenice příliš neimponovala.

V tuto chvíli k ní však Cecilia vzhlížela s obdivem a uznáním, jako kdyby odkryla dosud utajované nadání.

„Nejspíš nebude vadit, když Lucy prozradíš, že jsem ten dopis napsala já,“ připustila Sophie po krátkém zvažení situace.

Ceciliu Sophiina reakce překvapila – jako by snad existovala jiná možnost. „Samozřejmě že jí to prozradím. Od chvíle, co jí lord Fitzwalter o tom dopise řekl, je Lucy zvědavostí bez sebe. Je ti skutečně zavázaná. Kdybys nic nenapsala, ztratila by lorda Fitzwaltera jednou provždy. Poslyš, sestřenko, lidé si šuškájí, že se v tom dopise také píše, že se Priscilla Hammondová zamilovala do jiného muže. Jak ses dozvěděla o slečně Hammondové a panu Beswickovi?“

2

Sir Edmund popíjel nedobré víno a přemýšlel, proč sem vlastně chodil. Na společenských akcích se vždy cítil nesvůj. Dámy po něm přes vějíře se zájmem pokoušely, on je však tvrdošíjně přehlížel, a aby nemusel žádnou vyzvat k tanci, raději si došel pro další sklenici mdlého vína.

Ne, že by sir Edmund neovládal taneční kroky, naopak – jednou za čas si zatancoval velice rád.

Když vstoupil do místnosti s občerstvením, zavolal na něj lord Fitzwalter. Sir Edmund byl vděčný, že vidí známou tvář, a rychle k němu zamířil.

„Myslím, že bych ti měl pográtulovat,“ pronesl po pozdravu.

„To tedy ano. Stojí před tebou ten nejšťastnější muž pod sluncem.“

Fitz vypadal skutečně velmi spokojeně. Jenže když ho sir Edmund viděl naposledy, dvořil se ještě slečně Hammondové, takže zasnuby s jinou ženou Edmunda přirozeně zmátly. „Myslím, že jsem ještě neměl tu čest seznámit se s tvou nastávající,“ řekl a doufal, že tím Fitze pobídne, aby mu nečekanou záměnu vysvětlil, protože slečna Hammondová mu už představená byla, a to právě lordem Fitzwalterem.

„To napravíme, ale musíš chvíli počkat. Je zrovna na parketu. Tancuje s Ludlowem,“ vysvětlil Fitz a pokývl jejich směrem. Edmund tam také pohlédl, protože ho trápila zvědavost. Uviděl nenápadnou dívku, sice docela pohlednou, ale Priscille Hammondové nesahala ani po kotníky. Když na sobě slečna Barrettová ucítila upřené pohledy, přitancila k nim. Potom se na Fitze líbezně usmála a siru Edmundovi rychle došlo, že celou Priscillu Hammondovou hravě strčí do kapsy.

Fitz nevěřicně zavrtěl hlavou. „Stále mi nedochází, jaké jsem měl štěstí.“

„Když už jsi to téma nakousl, moc by mě zajímalo, jak k zasnoubení vlastně došlo. Myslel jsem, že máš v hlavě jinou slečnu.“

„To je pravda. Kdyby nebylo nezištné laskavosti neznámé ženy, nejspíš bych požádal o ruku nesprávnou dívku.“ Fitz kvapně dodal: „Samozřejmě že slečna Hammondová je velmi půvabná mladá dáma a Beswick je šťastný muž, ale Lucy...“

Povzdechl si a tvář mu rozjasnil úsměv, který siru Edmundovi připadal krajně přihlouplý, ale hned si v duchu vyčínil za cynismus. Beztak Fitzovi jen závidí přízeň Štěstěny.

„Neznámé ženy?“ nadhodil po chvíli ticha.

„Dopis nepodepsala, ale vím, o koho jde.“ Dokonce i poblouzněný Fitz pochopil, že rozhovor tak úplně nedává smysl, proto začal detaily ohledně dopisu slečny Lattimorové vysvětlovat od začátku.

Sir Edmund hltal každé slovo a vyprávění přerušil jen jedinkrát – když poprosil, jestli by si dopis směl přečíst. Fitz ho překvapil odpovědí, že psaní nosí všude s sebou, a vytáhl je z kapsy u vesty.

Nebylo dlouhé. Sir Edmund nejdříve řádky spěšně přeletěl očima, podruhé četl pozorněji. Fitz by nejraději

pěl ódy na svou snoubenku, ale trpělivě čekal. Když mu sir Edmund dopis vrátil, spustil jako kolovrátek, že slečna Lattimorová uhodila hřebík na hlavičku a že Lucy má skutečně „čisté a ryzí srdce“. Také prozradil, že ho náklonnost slečny Lucy velmi překvapila, jelikož měl za to, že ho vnímá spíš jako staršího bratra. A zatímco sir Edmund zdvořile naslouchal nekončícím chvalozpěvům, uvědomil si, co ho vlastně zajímá nejvíc.

„Kdo je slečna Lattimorová?“ zeptal se.

Stejná otázka se ten večer objevila na rtech téměř všech zúčastněných, přestože Sophii došlo až za několik hodin, že o ní mluví celý sál. Seděla u stěny, sledovala tančící páry a nohou schovanou pod šaty si podupávala do rytmu, když si všimla, že se jejím směrem upírá podezřelé množství pohledů. Byla však příliš skromná, než aby se domnívala, že se dívají zrovna na ni, proto očima tékala zleva doprava a čekala, že spatří nějakou senzací. Narazila jen na paní Prattovou, která si zrovna dopřávala krátkého šlofíčka a hlasitě při tom chrápala.

A potom Sopfie požádal o tanec pan Dodd. Byla vděčná, že nabídku může bez udání důvodu odmítnout a nenápadně splynout s ostatními gardedámami. Pan Dodd totiž páchl česnekem a jeho zuby Sophii připomněly sousedovic osla, který ji jako malou pokousal.

Pak ji však oslovil další pán a potom další, až nenadálý rozruch kolem vzbudil paní Prattovou; ta začala okamžitě trousit nevhodné poznámky a pobízela ubohou Sophii, aby alespoň některou z nabídek přijala. Sophie toho však měla plné zuby, a tak se příštímu tanečníkovi omluvila s tím, že si musí neodkladně promluvit se sestřenicí. Vstala a spěchala sálem k Cecilie, hovořící se skupinkou přátel.

Když k nim Sophie dorazila, polil ji pot a cítila se neskutečně trapně, protože svým příchodem utnula družnou konverzaci a všechny oči se upřely přímo na ni.

„Omlouvám se, vstoupila jsem vám do rozhovoru. Prosím, pokračujte,“ špitla na adresu lorda Fitzwaltera, který byl zrovna uprostřed vypravování.

„Slečno Lattimorová! Jsem rád, že vás vidím.“ Lord Fitzwalter byl nadšením bez sebe. Po jeho boku stála Lucy Barrettová a zdálo se, že ji svou přítomností také velmi potěšila. Jako poslední se k ní otočil muž, jehož si předtím nevšimla.

„Slečno Lattimorová, dovoluji, abych vám představil sira Edmunda Winslowea,“ pronesl lord Fitzwalter a sir Edmund se uklonil.

Sophie rychle přemýšlela, zda má udělat pukrle, nebo bude stačit lehké pokývnutí, načež se pustila do pukrlete. Musela si připomenout, aby moc nepokrčila kolena, jelikož sir Edmund přece jen nepatří mezi členy královské rodiny. Myšlenky jí vířily v hlavě jako splašené a netušila, co si počít, ale když od něj odvrátila zrak a soustředila se na lorda Fitzwaltera, podařilo se jí jakžtakž zklidnit dech.

„Sir Edmund zrovna vyslovil přání, že by vás rád poznal, slečno Lattimorová, takže jste přišla jako na zavanou,“ řekl lord Fitzwalter.

Sir Edmund mu věnoval nevrle úsklíbnutí, načež se otočil zpátky k Sophii a přinutil se k úsměvu. „To je pravda, je mi potěšením, že poznávám dámu, na niž moji přátelé pějí tolik chvály,“ přisvědčil.

Sophie mu úsměv nesměle oplatila a výraz sira Edmunda se rázem uvolnil. Sophii napadlo, že ho nejspíš otrávil přítelova poznámka, ale nic si nenamlouvala – pokud skutečně vyslovil ono přání, určitě za tím nebylo nic jiného než zdvořilost nebo zvědavost. Bohužel moc

dobře věděla, že někdo jako on o ni nemůže projevit ani stín zájmu.

Lord Fitzwalter se opět ujal slova, nyní aby všechny pozval na večírek, pořádaný u příležitosti zasnub; nejsrdečněji zval Sophii. Nabídku přijala s radostí. Od doby, co žila v domácnosti své tetičky, ji nikdo nikam výslovně nepozval. Ať se zúčastnila jakékoliv společenské události, byla vždy vnímána jako nutný a nevítaný vetřelec, jenž pouze doprovází hlavní hosty.

A brzy poznala, že se zaběhnuté zvyklosti začínají měnit.

Malý dům na Leicesterském náměstí zaplavily pozvánky adresované slečně Lattimorové a s každou z nich její postavení v očích tety a sestřenky o něco vzrostlo. Tetička k ní nikdy nebyla hrubá, ale protože Sophie byla dcerou sestry jejího manžela, a tudíž ne pokrevně příbuzná, dala neteři jasně najevo, že od ní nemůže čekat víc než střechu nad hlavou a místo u stolu. Sophii po otci zbylo malé jmění, to však pokrylo jen nejnutnější výdaje. Nebýt tetiny zdráhavé dobroty, Sophie by se ocitla ve velmi nepříjemné situaci. Každý den se za tetičku Fosterovou modlila a děkovala Bohu, že je o ni postaráno, ale její slova zněla upřímněji, když si od poručnice vysloužila úsměv namísto úšklebku.

Vztah mezi sestřenkami byl také rázem vřelejší, Sophie si však říkala, jestli to není na škodu. Cecilia si totiž navykla pod rouškou noci navštěvovat její ložnici a toužila probírat nejnovější nápadníky. Sophie si myslela, že Cecilia má na vdavky ještě spoustu času, proto ji konverzace ohledně výběru nejlepší partie poněkud nudila. Přesto ji těšilo, že si sestřenice chodí pro rady zrovna k ní. A ještě větší radost měla z toho, když jí Cecilia nabídla

služby komorné Betsy, protože do té doby se musela oblékat a česat sama.

Sophie provedla úpravy v šatníku – dosavadní šedé a fádni oděvy, jež tlumily přirozený půvab, schovala hluboko do skříně. Nosila je od chvíle, kdy v Londýně začala společenská sezona, aby tak ještě zdůraznila roli garde-dámy. I když jí teta nikdy neurčovala, jak se má oblékat, kladla jí na srdce, aby působila „vyzrálým dojmem, který odpovídá jejímu věku a postavení“. Nyní ji naopak přesvědčovala, ať do společnosti chodí sama za sebe, a nikoliv jako Ceciliin doprovod. Proto Sophie nechala čepce v šuplíku a ramena s dekoltem přestala zahalovat nevzhlednými šátky a krajkovými přehozy. Sestřenka s tetičkou si po té změně začaly lámat hlavu, jestli byla Sophie vždycky tak hezká, nebo jestli rozkvetla díky nově nabyté popularitě.

Cecilia zdělila půvab po matce – měla vysokou postavu, plavé vlasy a modré oči, zatímco Sophie byla drobnější černovláska se zelenýma očima. Cecilia byla donedávna přesvědčená, že starší sestřenici předurčil k osudu staré panny vzhled a že nemá šanci okouzlit žádného muže. Proměnu v krásku však Sophii přála a necítila se jí nijak ohrožená.

Na druhou stranu – nic není jen tak a za vším se skrývají tajné úmysly. Cecilia s matkou přirozeně přemítaly nad tím, jak Sophiin nenadálý společenský triumf může pomoci *jim samotným*.

Dámy Fosterovy zaujímaly pozici na okraji smetánky. Přestože se jim dostalo solidního vychování a byly vzdáleně příbuzní s více než tuctem uznávaných, dokonce urozených rodin, jmění měly skromné, což plánovaly změnit sňatkem s bohatým gentlemanem. Od debutu se o Ceciliu jeden takový muž zajímal, a to nikdo jiný než pan Hartwell, nebyl však bůhvíjakého původu a Cecilia